

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 517. Hormisdæ Pap. Annus 4. Anastas. Imp. 27.
Theodor. Reg. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

IESV CHRISTI Annus 517.

HORMISDAE PAP. ANASTAS. IMP. 27. ANNUS 4. THEODOR. REG. 25.

I. CVM iam res Orientalis Imperij, cedente Vitaliano, collocaere viderentur in tuto, Anastasius Imperator, tamquam de parta gloriosa victoria, atque deuictio no armis, sed simulatione tyrannorum, elusioque ppe concordi Ecclesiastica Romano Pontifice, trophaea erigens, hoc ipso anno Domini quingentesimo decimo septimo nonum & quartum ordine gerere voluit Consulatum, cui in Occidente collegae datus Agapitus.

Quo anno Hormisda Papa, mense Aprilis, vbi primum nauigandi facultas data est, nouam eandemque secundam legationem misit Constantinopolim ad Anastasium Imperatorem, ea occasione, quod idem Imperator, excusandae causae, per suos legatos Romam missos de perfecta in eundem coeordia, facta pollicitatione, sponderat, admodum de Acacij nomine taceretur; re vera tamen aliud agens, aliud patrextens; Quod enim sciret id fore penitus Pontifici deinandum, non sibi, sed ipsi adscribendum esse videri poterat, si nullus concordiae aditus amplius patere posset. Hormisda autem tum ad haec diluenda, & collendum penitus impedimentum, tum etiam vt Catholicae communionis Episcopos in Oriente agente ab aduersarijs afflictiores subleuaret; eosdemque in officio copinet, eiusmodi mitemda legationis consilium iniij, Nelegitque ad opus eundem, qui alios missus fuerat, & bene functus eo ministerio erat, Ennodium Episcopum Ticinensem, cui in manere collegam adiecit Peregrinum Episcopum Misenatis Ecclesiae in Campania, Romanam vero Ecclesiae clericorum neminem, vt fecerat in priori legatione vt res omni caret inuidia, quam mouere potuissent Romanae Ecclesiae clerici, si ipsi pro sua Ecclesiae iuribus decernissent, viderique potuissent pnuato magis affectu agi, quam Spiritu Dei impelli pro defensione iustitiae.

II. Hinc igitur ad honorificam & magni momenti functionem delictis, idem Hormisda cum ad Imperatorem, tum ad Theodorem Episcopum Constantinopolitanum, tum etiam Orthodoxae communionis Antistes, ac deinde ad clerum, monachos, & Constantinopolitanum populum literas dedijt priuatas vero addidit ad Possessorem Episcopum. Quas autem scripsit ad Anastasium Imperatorem, sic se habent, ex iisdem codicibus, quorum a me pinimus, sumptae, & vtiliciter emendatae:

III. Dudum legati mansuetudini vestrae remeantibus, ad litteras vestras & mandata responsa, non quidem vnde res plena, sicut magnitudo rei postulat, expediens, & tamen pro tempore certa perscrutemini. Verum et si insufficienter me allegare omnia contigerit, num quid agens apud clementiam vestram causam fidei, poteram, repetitis precibus, importunius atque inuesti? Tamen notiam huius ingratitudinis, quibus cura est studium negotij, va. are mandanda: Opus non implet euangely, qui ad praedicatione eius venialiter putat posse cessari. Pernegationem a iurorum oportet esse custodiam, & lumbos sine relaxatione praeritulos. Bone admonitionis sicut constat dulgem fructum, ita eius non deest esse fastidium. Et alias cur postulationis meae molestiam macta, facti dmi vestra, quinquam dicat esse frequentiam, cum per ea, que sunt ex officio mea pro reuocanda fides vestro consulatur Imperio?

IV. Etenim qua me onerat cura, vos relinquit, mihi incumbit, sed vobis proficere, licet ex diuerso semine, vnu fructu amborum est. Nam sicut parua est nec diuerso Deo accepta, nec facere, ita certa & immutatio vel illi, qui spiritus ualidus praedicauerit, vel illi, qui audita non sibi currit. Dedit quidem clementiam vestra vel vobis huiusmodi propositi sui, vbi testimonio Imperiali adhaerit. Et si quod si pigritate quendam bene voluntatis est inicit; sed opus est cogit addere firmitatem, iamant plenum decorem iacta fundamenta, non remittatur pugnantis pro Dei Ecclesiae manu. Testes Israelitum, hostij interdidit, quocumque Moyses brachia non remisit, effectus opera, sicut commendat uocita. Non prodest, ut iste deserentem, uita sola perferentia fidei dat salutem.

Annal. Eccl. Tom. 6.

Benedictum Deum, cuius celo pietas vestra transgressores impiorum Nestorium & Eutychem, reles persequitur, qui cum nefandis & sacrilegis dogmatibus profitentur. Probat odisse se vitia, qui condemnat ex ante; nec relinquit sibi locum denudandi, qui non pepererit excedenti. Primum innocens gradus est odisse culpanda: Sed veritatem inter, Domini filij, & Catholica disciplina, vt scitatos etiam eorum atque participes oderitis, quorum execrando principis iudicatis. Non in damnandis sola, id est, certa nomina, sed in bu etiam, qui damnatos sequuntur, sunt crimina perseguenda. Frustra aduersari seplares asserit, qui vnum se bu, qui detestatione digni iudicantur, exasperit. Non enim numerus errantium hominum, sed meritum consideratur errorum.

Hoc ideo, ne facile putet vestra clementia Acacij praetendit esse personam. Nonne ille est Acacius, qui iano Petri, Dioscori & Euty heri dogmate & communionem pollutus, dum copulatur, immeritus est, illum sustinens in condemnatione supplicium, cuius egi in communionem confortium? Qui vt itum propter impudicas suas horum singulas odit, & in illa Acacium necesse est oderit, & omnes in Acacio non amagit. Ab illo per Orientales Ecclesias scripturatum nefandi erroris voluit. Inde alexandrina p. r. h. l. a. v. q. u. trita superbia, vt non adhaerescat (sicut scripsisti) mandatu salutaribus, cuius sanclatur imperij, & in errore declinando non se quatur adhaerentem, cum in agendis rebus reperitur sibi vtilem potestatem. Unde & maiore huiusmodi homines conuenit detestatione vitari: quia que docere debuerunt, necdum ab alij instruantur, assumunt, spernantes in bu imperantem mouit, in quibus tantum non timere iubentur imperia, & immemores deo iudicis salutem anime, quos contumaces esse oportuit pro salute. Hos penitus perditio ausu nauit. Acacij cum per sibi uita comminatio, atque ideo eximandum est a iudicio loco, cuius grauis peccata, ut exemplo. Nihil enim vitia magis quam imitatio fouit, dum creduntur non improbanda esse, ad qua alij quoque videntur accedere. Pragis est & aduoca mortalis: vix nefaria cogitationes dunt comprimuntur, intrent. Lacerat enim non xam sub errore, nec deficit: larum pandit delinquentibus adituna, qui inquit cum improbitate consensum.

V. Prigana inuicissime Imperator, inter ipsa apostolica distinctione iurij, Orientales Ecclesiae Acacij contra a nefanda vitia sunt: non er multos error ille noxia uenena d. s. funderet: ipsa quoque ereda nunc, fortassis alexandrina Ecclesiae tunc colla cecidissent, dum perculsum per fidem suam in damnatione imitatorum agnoscerent, & displicere in com. tibus se viderent. Sed dum male nutriti fouentur erroris, & praerorum consensu multij equitate corrigenda distimulatur, per impunitatem sequenti mala dogmata multiplicauit auditorum. Et vos qui dicit, si placet, adeo efficiat imperium, & condemnetis vestram de alieno errore propositum.

Sed cogitandum est, clementis de Imperator; sicut apud Deum sufficit errata culpa esse, cui dedit pass. d. rrigere: non est differenda curatio: ad nouentur medica profunda vulneribus manus. Sola ante Acacium alexandria perfida a sua feditate sordabat. R. spicite, quanta in tali partes emendatio neglecta polluerit. Quoniam perierit uoluntate filij, Ecclesiam Dei d. uisionem suorum moerere membrorum. Antecipi beneficia tua ad Deum peruentura suscipia: Assumebit curam, & vestrum salutem atrollet, in errore ad israclitico mouentis velut Ecce huius alter exurge: sicut tibi laude nouum operum rita, & aquare proficuum. Phidiphanit excelsa: tu superbia eredita praerantur inclina. Ide simulacra contrite: tu dura in fidelium corda confringe. Sic memoriam serpentis anei iustulit: tu vru praerantis effunde. Offer recta Deo, qua fecit, & spera dona, qua meruit. Adhuc est enim Dominus, qui reddet singulis secundum opera eorum.

In spero est, quanta sit expectatio Fidelium, quanta trepidatio perfidorum. Illi ambunt gaudere cum angelis de receptis: isti metunt, ne ab his, quos decerpant, desint, penus remanent preparati. Pendunt anxia corda cuncto: ab ultimis ad nos gallis diuulgatio, si quid de vniuersae reintegrationis sollicitudo promississet, fama secuta, consulti. Nec difficile opus leuente tua. Sicut Deum suorum laboribus subuenire: in vno est ad Principes suos conuerrere colla subiecto. Dai specie maximum signum recentis religiose memoriae Marci Imperatoris exemplum. Quid egit tunc vulgus, aut populus? Nec non nota reuoluerit. Ad ita est peridia ista per deos, opita per in flos. Imitare religio integritate propositi, quam studio cauitatis aquasi.

Ad haec nonis lacrymis, nonis precibus alleganda, Ennodium

V. OMNES DAMNATI DICERE VICI.

VI. ACACI MEMERITA.

VII.

VIII. DELICTA INIMENDATA CRAS.

Matth. 16.

promouit.

IESV

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

DELEGA- TI MIS- SIS EN- NODIO ET PERE- GRINO.

a Hormis- dae epi- scopi. Re. Pont. XI.

HORMIS- DA EPI- STOLA AD TIMO- THEUM. b. i. Cor. 13. * ante

XX. c. lxx. 13.

XIII.

SYRAM GERI- OM. SIM- P. ISO- RV. P. P. SCOPO- RYM HQ- MISPA.

d. 2. Cor. 12. e Hormis- dae epi- scopi. Re. Pont. XI.

HORMIS- DA EPI- STOLA AD EPISC- OPHUM EXTRA CATHO- LICAM COMMU- NIONEM POSITOS.

atque peregrinorum fratres & Coepiscopos nostros vice nostra pro ex- hibenda etiam honorifica salutatione direximus: ideo maxime desi- gnato viro sacre secundae legationis impetrato, ut qui nobis spei bona detulit initium, nunc ad iustore Deo plenum reportet effectum. Et qui esse, precatur, fidelibus monitis, cuius vos delectatum dudum legi- mus instituta. Data tertio Nonas Aprilis, Agapito V. C. Consule. haec ad Imperatorem Hormisdas, qui pastoralis cura sollicitudine zeluans (quod haecenus non fecisset) eo usque de- scendit, quod iacentem lapsum eleuet, ut non fuerit dedi- gnatus per eisdem legatos literas dare ad nefarium Timo- theum Constantinopolitanum Episcopum, non quidem communicatorias Catholicis duntaxat dari solitas, sed communitorias communes haereticis; quae ita se habent.

Hormisda Episcopus Timotheo Episcopo Constantinopolitano.

Non mirabitur dilectio tua rationem praeteriti silentii mei, si qua praecesserint, vniuersa consideret: non mirabitur praesens alloquium, si que sit vercharitatis expendat. Sustinere enim omnia charitatem, Magistro gentium docente, cognovimus: quae si sit, (sicut continet doctrina ipsa) non quarit, an incongrue abusu privilegio meo, quod tibi potius prodesse possit, exhibeo. Expectare enim me decuit ab errantium coniunctione te liberum, & sic a harv. correctum: videre ab improbandis diuisis, atque ita literario sermone completi. Sed quem optem redacem, cur differam vocare tardantem? Cur non detur locus moderationi, cum nihil detrahitur aequitati, impendenda sunt, quae laborantibus profunt, si nos societatis contagione non pol- lum.

Hac causa cuius sit praesentium literarum, ut hortet, ut moneam, ne terram nostram iacere patiamur negligentibus infucudam. Non est diu infructuosam arborem occupare solum diligens permittit agri- cola: patienter expectat, sed numquid continuatione perdurat? Vocatus ad salutaris, non moreris. Proprie ab innocentia non recedit, qui ad eam sine tarditate reuertit. Mouere Patrum monitis, & insistentibus fidelibus sine lapsu qui errore vestigiis, praecedentia dilue per futura. Adiacet tibi modo ad iusta populos incitando, modo pro fide Principibus vestigiis supplicando de regere quod deinde est, solidare quod dubium: magnos conueni: labore pronulere, & casus transacti temporu recta tegat sedulitate actionis. Praestat quidem anima sua, per quem vniuersali aliquid conferret Ecclesiae. Et ita feret, ubi, ut si studiosus, si in decessu in sitentis, fiat tibi utilis causa communis. Data tertio Nonas Aprilis, Agapito V. C. Consule.

Ita Hormisda ad haereticum Episcopum Constantinopolitanum, & quidem non absque instinctu prophetici spiritus: dum enim ad mones exemplo agricolae non sipientis diu arborem infructuosam terra occupare, sed secundum Euangelicam praeccepta succidi; eadem epistola, quae citò ob- uentura forent, praenunciabile videtur, quam antem illa fuerint, quae se cute post praesentem annum, manifeste do- gebunt. Quia igitur praecipuum locum in regali ciuitate te- nentes admonuit Anastasium atque Timotheum, haud desepit Hormisda reliquorum à Catholica communione deuotiorum Episcoporum salutem, sed & ad eosdem re- que dedit circulare epistolam, ita vniuersalis gregis pas- toris munus explens, quod Dominus praecipit Petro fra- tres consolidare: eos enim et in litterarum communica- tionis (quod non liceret) sed patet: admonitionis adie- cit, quales decebat vitium, quae non solum tenebat soli- citudo omnium Ecclesiarum, sed charitate Apostolica praeditus cum Apostolo dolorem illum praeter patiebatur, dum compareretur mala patientibus, secundum illud Ap- postoli. *Quis infirmatur, & ego non infirmor: Quis scandalizatur, & ego non vror: Sed audiamus ipsius ad eos clamantis e- pistolam, quae est huiusmodi.*

Hormisda Episcopus vniuersis Episcopis in Orientis partibus con- stitutus.

Esti admonitionis mea cura desisteret, vos tamen proprii memores conuenit officij, non negligenter opittere, quae enim omnes docet pro anima sua salute feruare, ut mandatorum celestium disciplina, non alieno studio, sed ipso vobis elarere in esse proposito. Nam licet laude non careat, qui bonis consilijs obsecundat, tantò est tamè potior in honore sapientie qui praecurrit, quam qui sequitur in se, quae- tō est illius docere, quam discere. Recordetur vnusquisque, in qua uocatione à Domino sit vocatus, & quid ab eo expectetur, aduertat. Mserum est intra meritum iacere propositi, cum id, quod praesertur nomine, non ostenditur actione.

Magna merum, si quod indulta postulant, implentur. Qui se ad pacendam Dominici gregis oues gaudet adscitum, cogitet de commissis sibi gubernatione iudicium. Peruigili adhibenda tutela est, continuanda custodia; non dandus lupi rapacibus locus, nisi vbi ca- sibus relinquendum: quia negligens error omnium culpa pastorem est. Venet quae rationes credite dispensationis examinet. Omnium qui- dem consolat esse iustitiam, nec vli impunitam licentiam patere peccandi: Sed quis gradus nesciat esse ueritatem, & sunt non aqua pramia, ita diuersi est supplicia? Multiplicantur scientibus plagae pauca flagella leguntur in sciti.

Quod si ita est (sicut esse non dubium est) excitandum, quid in eo deceat esse propositi, cui alienos quoque errores necesse est imputari. Clamant sancti Spiritus per Prophetam: *O pastores Israel, num- quid semetipsum pascent pastores: nonne oues pascent pastores? Cui- tum est, plus ab eo, cui plus creditur, exigendum, & tanto magis nos obnoxios fieri, quanto effusore gratia contingerit honorari. Magister bonus, & docens per obsequia lucem, per similitudinem anigmata ve- ritatem, seruum talenti à se tradit praeter augmenta custodia non arguit infidelium, sed condemnauit inutilem.*

Vnde in aperto est, in quo metu decet esse eum, qui Dominicum vni- uersum perdidit, si culpatus est ille, qui accepit, tum sine immutatione seruauit. Nullus contentus sit innocenti sua: quia Deo nostro vni- uersa cernenti, per praedicationis asiduitatem, rationem quoque, pro- positi debemus alieni. Larga scientiam decet esse doctorum. Non a- riat fides Christiana secretum, quam quisquis in aure tantum effundit, abscondit. Per vniuersas gentes verbi praedicatione mandatur Apo- stolis: *& quam inexcusabiliter hoc quisquam potest sibi tacere commissum? Quid prode est cuiuslibet patrum armum reuocantiam seruare re- gularum, si conati haec ab alijs, si sine honore tradantur patienter ac- ceptat: infirmum ostendit affectum, qui quod diligit, non tuetur.*

Incurtantur passim sancta à perfidis constituta, & rediunt sub- inde de compressis excessibus resurgit improbitas. Quam admodum (rogo) pietatem in Deum probat, qui tam nefanda diuinitate? Re- cordemur, quia à Catholicorum frequentia sacerdotum, illa, quibus ni- simur, celebrata didicimus esse Concilia; quos nos dehilati im- peduit, nec senectus onerata dant. Exigua vna sunt spatio arum in terrualla regionum, & labores ipsi pro quadam consultatione tu- cundi, dum spiritus sanctarum congregationum regens sapientiam, serua. *tas, quod feruaret, acciperet. Et haec in illis tantum impio post- data natam in radice per fidiam, tacet, qui sit sibi esse mandatum: Exalta voce tuam, quae euangelizet in Hierusalem: exalta non timere. Nonne hoc ante oculos habens, discipulum ita Gentium Doctor insti- tuit, ut opportune, importune euangelizare non cesset: adiuuon? At ende tibi, & doctrina: in illis: hoc enim faciem, & te ipsam saluam facies, & eos, qui te audiunt.*

Ergo vel Prophetice stimulis excitati, vel normis Apostolicis in- stituti in infirmitate, curans salutaris praedicationis assumite Diligite & vindicate sententias probatas apji, infidelibus inimicas. Et ad pe- ram, super quam est fundata Ecclesia, reuertens: apud illorum etiam vos Patrum spiritus, quorum veneranda constituta improbe la- be facti sunt, absoluit: estimantes, cum Dominus ad illud, quod ex- pectatur, examen aduertit, qualis Apostoli creditur, qualis aliquo- rum tentationum dubitatione comperit, qualis Angelus praenunci- ante promissus: vtrum ab illo melius sit argui, an cum eorum cohortis coniungi: vtrum talis, qualis videtur, aut qualis ab impio negatur, Dominum confiteri: Nil vos retrahat à salute, velocibus ad viam re- dite, vestigijs. Lapsus vniuersum non grauat, si resurgat. Larga est Do- minica doctrina clementia: noxia sunt erroris vincula, dum retine- rent. Odit iustitia pertinaces, fouet clementia corrigentes. Data ter- tio Nonas Aprilis, Agapito V. C. Consule.

Vides, quales ad extores à Catholica communione lit- tera dentur, quae absque vllius salutis & pacis, alicuiusve alterius communicationis symbolo inchoantur & absol- uuntur. Quod verò pastoralis est cura, non solum disper- sa congregare, & infirma curare, fractaque consolidare, sed quod forte atque pingue est, custodia, idem Hormis- da Papa in his etiam optimi pastoris numeros explens, hac eadem legatione illis profexit, qui erant inter hostes & ab hostibus afflictati in persecutione Catholice fidei de- fensores, & Apostolicae comunioris Episcopi: ad hos- nem quas subijctis literas dedit.

Hormisda Papa Episcopi Orthodoxis.

Est quidem Fidelium speciale solatium Deum; nec vnquam inter- equalibet dura deficiunt, qui se ad eam toto mentis studio consule- runt.

XX. *indicia*
XXVI. *Exech.*
XXVII. *DEPA- TORALI MYRIAR PLURA.*
XXVIII. *Lucia b. i. ai. 40*
XXIX. *REVERTI MONEN TVR AD PETRAM.*
XXX. *Exech.*
XXXI. *Hormis- dae epi- scopi. Re. Pont. XI.*

HORMISDA DE SPIRITUALIA AD ORIENTALES ORTHODOXOS.

Veritatem hoc votum proposito vestro debere me fateor. ut sicut exultis de sinceritate fidei vestrae, ita de firmitate meae gaudeat constantia. Vnde & affectu interiori vos intrens, ad desiderium colloquendi vobiscum promptus affertur. Et dilectum circa Deum vestram litterarum sermone remouerit. Et spem paginam adhortatione confirmem: atque ita huiusmodi consocium sancta communione iudicium reddam testimonium charitatis. Non enim sufficit animo meo de vobis esse securum, nisi ostendero illum quoque, quo vos complector, affectum. Siquidem declarat se non ex iudicio ad se de Dei dilectione diuisos, qui potest non amare communis.

XXII.

Benedictio ergo Deum, dum sermore fidei vestrae interprocellat varias, tempestatam aduersa considero. Vos quoque ut super huius pietatem eius glorificetis, videro exultatione suades: qui electorum suorum mentes quo accipietis sibi reddat exanimat, & licet cognitis sibi, quibusdam tamen difficultatibus probat, ut iustitiam quoque, in se dono, quod largitur, ostendat. Atque adeo per iustitiam bonos vos conuenit imminere proposito, nec in via, qua ducit ad caeli regna, desicere. Qui intrinsecus Dominica munera non affirmanda pro se, nullum potest respectum habere periculi. Non enim frangit consuetudinem praesentium malorum, nisi futurum vincat obliuio: quando omnem amaritudinem laboris excludit, qui dulcedinem spei, qua exspectatur, non omisit. Quo enim difficultas beatitudinis par est, aut que condigne premiis praesentibus ad futurum saltem gloriam, que in vobis, Apostolo annuntians, reuelatur: ubi nemo iniquitatem a Christi charitate nos separet. Quanta est tribulatio, si gloriam parit: Materiam prosperorum non esse, qui putatur aduersari. Dum inclinatur, erigimur. Nemo habet futuram remunerationem, nisi nec praesentem praesentium sustinet. Videte quantum operi hominum, terrena mensura affertur.

Rom. 8.

Quanto est igitur labore procurandum, ut caelestia dona non pereant. Quia est negligentium vita, sed non voti opulenta substantia. Dignus est operarius, ut fructum mercedis accipiat. Indiscreti passim pretium cum impietate languerent, si exanimati bono a malis diuisi cessaret. Gratiam admodum spectatulum Domino in agone iustorum, nec quicquam ita supernam gratiam conciliat homini, sicut aduersorum impetu patienter excepti. Qui milites sub pacis securitate miratur: Non est arduum in seculo seculo a fassis vestibus, nec artem gubernatoris ostendit marina tranquillitas. Satis est, in trepidum inter bella proleuere, inter lubrica non labore, fluctus in tempestate contemere. Satis, & motus suos exerceat humana tentatio, dum manifesti apparerent qui probantur.

XXIII.

Hac scilicet, carissimi fratres, fidei vestrae tenete constantiam & ipsa etiam, si consideret, militauit meritis vestris amate pericula. Annuntians, que colitis, & participatis etiam per vniuersum Orbem mandata: huiusmodi, qua tenent: supra suspensio vestra, cogitatio quoque vobis adscribitur aliena inter caeterorum enumerationem, quibus sibi diuinam gratiam plenus Spiritus Dei Propheta conciliat inter ea, quibus misericordiam, qua conferuntur, exorat: docere se iunioris vos Dominum, & conseruare per se fieri pro dicit impiorum. Beati, quibus vita innocenter acta dat praemium: beati, per quos alij quoque praesentur exemplum.

XXIV.

Et nos quidem (quantum in nobis est) nec sollicitudine, nec labore cessamus, ut humilitatem, quam Dominus noster docuit, unitati, qua saluti eorum conueniunt, posulem: ut in dispensatione mihi creditae dum agnoscat curam, proventur officia. Nam repetita vice Eunuodum atque Peregrinum fratres & Caesariopoli nostros, mandata legatione, direximus, rationem, adhortationes, preces, lacrymas ingequentes, ut ab impiorum contagione separati, ad veram fidem ipsos, quibus vos modo & Apostolica scilicet fides, se conseruant, aut certe non nos desinisse predicationi, sed illos propria salutem, mundum agnoscat. Dat. ut supra. Agapito V. C. Consule.

XXV.

Qui autem has ad omnes Catholice communionis Episcopos Hormisda litteras dedit, priuatas ad Possessorem Antiochiae Episcopum addidit, ut potest Ecclesiae Occidentalis Antiochiae, legatorum relatione sibi cognitam. Erat hic Africanus Episcopus pro fide Catholica iam ab Artus factus extorris: qui conseruens se Constantinopolim, non sine Dei consilio, multum profuit Catholice fidei, haereticos exagitans, libereque redarguens: cuius aduersus Petrum Greganos (ut suo loco dicemus) enituerit certamina. Hic enim in priori ab Hormisda missa legatione palam apud legatos recte fidei professionem edens, eandem scriptis coniugatam & chirographo roboratam ad eundem Hormisdam Pontificem Romanum performendam dedit. Cuius egregium

XXVI.

Annal. Eccl. Tom. 6.

factum idem Hormisda probans, ad ipsum eiusmodi litteras reddidit.

Hormisda Episcopus Professore Episcopo.

Optimam vestrae charitatem audientes instantiam, & cognoscens recte vitam trahentem, quem sine se repta vindicari: Deo nostro gratia sine cessatione per solimus: ut & in ea dispositione per se, & ceteris, quod sequitur, tribuere possit exemplum. Ista sunt dona caelestia: ista sunt diuina retributionum iudicia: ista sunt Dei iudicia, quae a Catholico sacerdotum noluerunt separari consortio. Vnde frater charissime, praesentibus bonis alio quoque, ut in ea constantia, qua exorsus es, perseueres, & arguente probabilius iustis subministras: qui ab bonum opus, praecipue quod ad deum fidem pertinet nisi semper creueris, videtur immuni. Et si tribulatio mandata contigerit: ante oculos vestros futura praemio ponentes Apostolica vos admonitione consilium ducentes: Non sunt condigna passiones huius temporis ad futuram gloriam, quae non elabitur in nobis. Meliora tamen speramus, quia Deus, qui per beatum Apostolum dixit: Qui vos non dimisit tentari super quod potestis: ipse praesentis pietate, quos suos elegit esse, & de laqueis aduersariorum, sicut semper, eripiet. Libellum Electionis tuae de confessione recta fidei per legatos nostros crementis accepimus, & in eo sinceritatem tuae fraternitatis agnosimus: quia quod recte credit, sub occasione publicae praedicationis diffudit. Data tertia Nonas Aprilis, Agapito V. C. Consule. Post has litteras idem Hormisda adiecit & alias litteras ad clauum, monachos, & Constantianopolitanos ceteros Orthodoxos, & quidem efficacissimas, ut potest episcopo patris filiorum iam & languentis progrelas, & sic se habent.

Si in quibus calicem aquae frigidae, mandata Evangelica secutus, obulerit, mercedem boni propositi, ipse Domino, qui hoc docuit, restituerit, conseruatur: nonne qui tanto populo fidelium veritatem annuntiare distulerit, in ille damnationem incurrit: Hinc est, quod interminationem mandati caelestis effugiens (quod decet, loquendum est in huius, qua ad Deum pertinet, nec ascendam) habens quoque vestra salutem affectum, admonitionem eorum, qua praesentis necessitas possit assumpsit: omnes, quibus cura est fidei inter regna Christianam religionem seruare, conseruans, ut eos, qui sanctam Chalcidonensem Synodum, & B. Leonis de his Catholica scripta epistolae dilecti, quibus possunt viribus auerterentur & fugiant: quando ipsi sunt, qui Eutychetum & Dioscorum Alexandri, vel potius nefanda Manichaeorum contagione polluti, verbo quidem aduersus eorum Patrum videntur habere certamen, verbo autem contra incarnationem Domini nostri Iesu Christi euidenter insurgunt. Suggilla haec dicens & ingerens Hormisda impium Anastasium, qui ita sibi populi ob fidem Catholicam aduersantem gratiam conciliauerat, quod fidem Catholicam (ut apparebat) videretur esse professus, cuius tamen re ipsa erat infensibilis aduersarius: Vrgitur ei resistent, prouocet eos suo ipsorum exemplo, cum ab illis aduersus nefandum Basiliscum Imperatorem fides Catholica defensa est; istaque subiiciens ait.

Recordamini, carissimi fratres, quae fuerunt, Basilisco Palatino huiusmodi inuentae, & reprobata illorum acta vel visa vel audita recollite, quam scilicet tunc fuerit Timothei cognomeno Elvri, quam impudens & monstrosa praesumptio, quantum etiam per vniuersum Orbem fidei se vestre seruo ostendit. Probant tunc Constantianopolitanus populus, quam pure decesserent Christianam seruare mysteria. Sed transacta vniuersa fundis fuerunt, & non nunc similia tempore exstiterit. Rursus enim ydem haereticus caput impiorum de profundo, quo immergit tentantur, attulerunt. Atque ideo rogo, hortor, admonio dilectionem vestram, ab eorum vos Consilio & conuentione secernite. Recordamini zelus prioris: & vix in vobis lucem, sanctillam ignis spiritus alio ostendit, ne simplicem in vobis veritatem affectum per dorum assistit expugnasse se gaudeat. Et haec quidem quantum ad praesentem necessitatem, & assumentem contra impios cautionem, dixisse sufficiat. Spero tamen quid si admonitio ista praenonnet, & mihi & vobis vtilis erit: quando & Deus in vestra salute glorificabitur, & fructus nostrae sinceritatis apparebit. Data tertia Nonas Aprilis, Agapito V. C. Consule.

His autem litteris omnibus datis legatis, adiecit Hormisda supra libellum confessionis Catholicae, cui subscibendo quisque se possit vere probare Catholicum, sub eius professione consequi possit Catholicam Romanam Ecclesiae communionem, ne (quod haec tunc factum fuerat) multu

chormisda epist. 1. tom. 1. epist. Ro. Pont. XXVII. EPISTOL. HORMISDAE AD POSSESSOREM EPISCOPI ANTIOCHIAE. ROM. 8. 1. Cor. 10.

XXVIII. Mat. 23. 10. 1. Cor. 10.

XXIX. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXX. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXI. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXIII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXIV. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXV. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXVI. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXVII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXVIII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XXXIX. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XL. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLI. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLIII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLIV. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLV. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLVI. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLVII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLVIII. Rom. 8. 1. Cor. 10.

XLIX. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. I. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. II. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. III. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. IV. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. V. Rom. 8. 1. Cor. 10.

L. VI. Rom. 8. 1. Cor. 10.

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

multi currerent in incertum, dum defendendo Catholicam fidem, & non vitantes communionem haereticorum, vel eorum, qui cum illis participarent, putarent tamen verese Catholicos Orthodoxos. His igitur obuiaturus Hormisda, eo fidei libello tanquam Lydio lapide singulos probari, voluit, quam progreſſi cõbergenti, qui communionis Catholicae participes esse vellent. Est verõ ille huiusmodi, exscriptus ex codice Vaticano.

XXXI. PIDE R. GYLA AD HORMISDA MISSA

Prima salus est, regulam rectae fidei custodire, & a constitutis Patrum nullatenus denari. Et quia non potest Domini nostri Iesu Christi pretermitti sententia dicentis: Tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam, &c. haec, quae dicta sunt, rerum probentur effectibus: quia in sede Apostolica immaculata est semper seruetur religio. Ab hac ergo spe & fide separari minime cupentes, & Patrum sequentes in omnibus constituta anatemi sumus omnes haereticos: praecipue Nestorium haereticum, qui quondam Constantinopolitanae sui vrbs Episcopus damnatus in Concilio Ephesino à Caesario Papa vrbs Roma, & à sancto Cyrillo Alexandrinae ciuitatis Antistite: Vñ cum ipso anatemi cantes Eutychetem & Dioscorum Alexandrinum in sancta Synodo, quam sequimur & amplectimur, Chalcedonensi damnatos. His Timotheum adijcetes: patricium Elarium cognomento, & discipulum quoque eius atque sequacem Petrum, vel Acacium, qui in coruõ communionis societate permansit: quia quorum se cõmuniõ, inquit, illorum similem meruit in damnatione sententiam. Petram nihilominus Antiochenum damnantes cum sequaciis suis, & omnium suorumque.

XXXII.

Quapropter suscipimus & approbamus omnes epistolas B. Leonis Papae, vniuersas, quas de religione Christiana conscripsit. Vnde sicut praediximus, sequentes in omnibus Apostolicam sedem, & praedicantes eius omnia constituta spero, vt in vna communionem vobiscum, quam sedes Apostolica producat, esse merear, in qua est integra & verax Christiana religio soliditas. Promittens etiam, sequestratos à communionem Ecclesiae Catholicae, id est, non consentientes sedi Apostolicae, eorum nomina inter sacra non esse recitanda mysteria. Hanc autem professionem meam manu propria subscripsi, & tibi Hormisdae sancto & venerabili Papae vrbs Romae obtuli. Data X^o. Kal. Aprilis, Agapito V. C. Consule.

XXXIII.

His igitur ab Hormisda Papa datis literis, profecti sunt legati: Quibus ita cum Apostolica benedictione dimissis, noua ingentur sedi Apostolicae causa, cuius gratia alia fuerunt addenda mandata legatis iam itinere constitutis. Accidit enim, vt post eorum profectioem, Romam adueneret, qui nullus fuit à Ioanne Episcopo Nicopolitano diaconus referens persecutionem durissimam esse excitaram ab Episcopo Thessalonicensi Dorotheo aduersus sibi subiectos Orthodoxos Episcopos, petens Ioannis literis auxilium ab ipso Romano Pontifice. Cum verõ qui isthaec curare possent legati profecti iam essent; tamen ad eosdem Hormisda scribens, causam eandem eiusdem iniungit: quibus & qui id agere debeant, literis significauit. Sed & pro eodem Ioanne literas priuatas ad Anastasium Imp. eedit, necnon ad ipsum Dorotheum Thessalonicensem Episcopum. Subijciamus ergo ipsas, vt quosmodi legationis explorata in omnibus possit haberi cognitio; & quae in primis eas audiamus, quae primo loco scimus ad ipsos legatos fuisse conscriptas, quae sic se habent.

XXXIV.

Hormisda Ennoſio & Peregrino Episcopis. Postquam profecta est ibaritas vestra, Nicopolitanus diaconus, qui vobis etiam occurrit in itinere, Romam venit: quem praeter moram vidimus, cogitantes, ne forte esset, quod ad instructionem mandata vobis legationis adgere deberemus: quod & rationabiliter factum, ipsa res euidenter ostendit. Obtulit enim epistolam Ioannis Episcopi sui, & aliam Synodi sibi subiacenti Ecclesiae Nicopolitanae, quae queruntur ab Episcopo Thessalonicensi excitata aduersum se rati principales, quam iudicarias potestates: confusionibus & dispensibus se vehementer affligi propter hoc, quia de ordinatione sua ad Episcopum relationem secundum prisa exempla non miserit. Pro qua causa sperauerunt, vt de remedio cogitare deberemus, consulentes etiam nos, vt daremus eis licentiam relationem ad designatum Episcopum secundum consuetudinem destinatis. Vnde tractauimus, & Episcopum Nicopolitanum admonimus, ne tale aliquid audere tentaret, si nobiscum eius in communionem persisteret: ne per illum, si aeco, qui à communionem nostra alienus est, con-

firmationem petisset, nostra quoque communio contagium sustineret. Haec vos, vt omnia strictius innoxiamus. Data pridie Idus Aprilis, Agapito. Consule. Intelligit vel ex his saltem, lector, Epix prouinciam sub Thessalonicensi Ecclesia constitutam ex antiqua cõsuetudine, Thessalonicensemque Episcopum confirmare cõsueuille Archiepiscopum Epini Nicopolitanum Antistitem.

His igitur consultius Hormisda Papa, non ad Dorotheum Thessalonicensem Episcopum tantum (vt dictum est) literas conuincitorias dedit, sed & ad Anastasium Imperatorem priuatas de re conscripsit, commendans eundem Ioannem Nicopolitanum Patrem suum. Exant ipse, sicut gram quas ad ipsum Ioannem per ipsius diaconum reddidit literas: quod primo loco quae sunt reddita ad Ioannem Nicopolitanum Antistitem, & ad Synodum Nicopolitam celebratam, hic reddamus, quas vna cum ceteris ex altero citatorum ante codicum quam fidelissimè exscripsimus.

Hormisda Ioanni Episcopo Nicopolitano cum Synodo. Optaremus, dilectissimi fratres; ab omnibus vos molestiarum fluctibus alienos, vt iam subtraquantur serenitate transire. Et Deo nostro, remota mundanarum tempestatum mentis, et irritatione mouerunt: quia quae fieri nolimus, necesse est, vt facta dolerent. Sed ab ad ad mundum inmodico & tentationibus: saculum istud, in quo peregrinamur, expositum est pagis, relati magna moles, ventorum procellis. Ita Fidelium mentes diabolici possunt insidijs, & sicut dictum est: qui voluit pie viuere in Christo, percutietur patitur. Sed consolatur spes in isto retributore promissa: quia beatus est, qui non fuerit candidatus in Domino. Non deiciant milites Dei imperijs fragiles & caduci. Qui assidit strenuus, non delectatur in ignauis. Facile contentio in ista qua transierit, si illa, qua sunt mansura, cogitentur. Amolanda est probatus occasio: quia licet sint dura onera laborum, praemia tamen maiora virtutum. Quae admodum par et ite remanentio, quae se imparem monstrat exitum.

Non sumus segnes ad fortia. Si peruenire cupimus ad promissa. Quis super hoc expellet vocem hominum, cum quoridie nobis, oret sententia veritatis: Beati, qui passiones patitur propter iustitiam? Sed ne me fratres carissimi (licet apud Eud. le magna sint) spiritualia tactum vestre exhibere credat confirmati in ipsa: prauidendis enim pro vestra tribulatione remedys, quam unum in homine esse potui, non queui. Nam per legatos ad Orientem Principem destinatos, & Thessalonicensem Episcopum, vt ab insolatione vestra cessaret, admonui, & prorogatus paginis, vt Imperatoris applicaretur ad iunxi.

Haec quantum ad praesentia sunt promissa: sed illa, quae ad ipsum futuram pertinent, haec sunt potius mentibus inuenda. Sane hoc me satior fuisse miratum, quod inter allegationes, augustinarumque litterarum prudentia vestre, haec potuit cura subripere, vt à me sub consolationum colore, dirigens ad Thessalonicensem Episcopum solitas literas, licentia polceretur. Ego ne huius rei auctor existerem, quam finis me cognoscerem, iam esse eul, arem? Absit ista peruersitas. Audite Apostolicam vocem, sed persona mea conuenienter aptandam: Si qua destruxit, haec iterum reaedifico. praenarratorem me confituo. Nolite obsecro, ad euitata vix redire contagia: nec pedes luto, quo reuebantur, amittite, patiamini male rursum inmergi. Sinite obliterata esse transacta. Nemo mittens manum suam in aratrum, & aspiciens retrõ, aptus est regno Dei. Impeditur à processu propositi itineris; qui reflexo oculo respiciunt quod relinquerunt. Non amant Ecclesiastica disciplina eos, in quibus remanet memoria illa per sibi: totos aberrantibus oportet ab iudijs: quia in vnum detrahitur exitum: vt ad spreta redientes, vt beatus Apostolus Petrus & melius illi esse praedicauerit, vt non cognoscerent viam in iustitia, quam cognoscentes retrorsum residerit in tradito sibi sancto mandato. In aperto est, quae per inania tradita fidei debeat constantia existendi, sicut et ab illis est in errore persistere, quam inquinatio nibus rursum, quas quis fugerit, impluari. Data pridie Idus Aprilis, Agapito V. C. Consule. Videas, quam longè abire, vt cum haereticis quodlibet intercedere possit vel leuissimum communicationis symbolum; cum adeo detestetur Hormisda Episcopos Epini scribendi ad Dorotheum, non quidem damnatum haereticum, sed haereticorum communionem labefacturum, potuit esse licentiam. At qui tubare praemetuque trepidare Ioannes cum collegis Episcopis

XXXV.

XXXVI. HISTORIA AD IOANNEM EPISCOPUM NICOPOLITANUM

XXXVII.

XXXVIII. IN QVO REDAR-GVTIONE SVNT DIGNI EPISCOPI

XXXIX. LUCA 9.

XL. PET. 1.

noletur, actiori urgente persecutione cessit, ut inferius suo loco dicemus. Sed quam ad ipsum Dorotheum conscripserit, videamus. Sic enim ad eum per legatos epistola data se habet:

Hormisda Episcopo Dorotheo Episcopo Thessalonicensi.
Ioannes frater & Coepiscopus meus Nicopolitane urbis Antistes cum Synodo sua vix se concupiscentibus atque diffidentibus transiter causatur assidit, quod a transgressorum societate diuisus, postquam communionem sedis Apostolicae emeruit, ad Thessalonicensium Ecclesiam ordinationis suae iura non direxit. Porro ut neglectus sic esse culpabilis, si vnam esse inter omnes mysterium caritatis. At enim multi se a petra illius, qua Christus est, soliditate diuiserunt: qui non velint ab errantium conuentione discerni, ut mercatur eorum, qui conuulsi sunt in veritate, conuincunt. Non igitur confutanda est neglecta, sed vitata contagia. Ergo obire qui possit errorem, ubi cogitatum salubriter intelligit cautionem? At nos, quid debueras primus assumere, credebamus te sequi saltem post aliena exempla potuisse. Non sufficit in lapsibus morari, nisi ad reprehensionem cumulum circa eos quoque, qui ad viam redeunt, accedat inuidia: Quia aliquid, quam B. Petri, quod sine impetrate dicit non potest, ipsum, quod a Domino datum est, nomen oderunt, qui eos, qui ad sedem ipsius altaria consurgunt, insequuntur:

XXXIX

CVM PETA TRIA COM SVNCTIO QVEMLI BET DE M O N STRAT SVS CA THOLIC VVM.

XL.

COMMVNICANTIVM CYM H. RETICIS NVLLVM POTESSE PRVILEGIIVM.

Luc. 22. p. 79

XLII.

HORMISDAE EPISTOLA AD ANASTASIVM IMPERATOREM PRO IO. ANNE.

XLII.

HORMISDAE EPISTOLA AD ANASTASIVM IMPERATOREM PRO IO. ANNE.

* in fidi.

tractationem, hic describemus, atque illud ipsum exemplum codicibus (quantum licuit) emendatum: est autem eiusmodi 4:

In nomine Patris & Filii & Spiritus sancti, intercedentibus & adiuantibus Sanctis, quid agendum sit de causa Nicopolitanae Ecclesiae.

Primum ubi Thessalonicensium, Deo inuante, venerit, epistolas nostras, quas in hac causa misimus, Episcopo Thessalonicensi tradere, illum quidem ordinem in eius salutaritate seruantes, quem scitis a nobis esse mandatum circa eos, qui cum sede Apostolica, hoc est, Ecclesia Catholica non communicant. Traditis autem epistolis, instanter agere debetis, ut se ad eam Ecclesiam concensione suspendat: rationem reddentes, quia non potuit reuerfus ad communionem & ad corpus Ecclesiae cum illis, qui necdum reuerfus sunt, quicquam habere communionem: Nos non solvere a praedecessoribus nostris concessa privilegia, si ipse Ecclesiastica instituta non deserat. Certè debeat ad unitatem: & nos cum eo iustissimi, & omnia privilegia, quae a deo consecrata est a sede Apostolica Ecclesia eius, inuoluntate seruentur. Intelligis, lector, non gloriande, quam ab Apostolica sede Orientalibus imperitia privilegia, cum vides ab ea concessum, ut Thessalonicensi Episcopo Epiri prouincia subiaceret. Sed subdit:

Dicitur etiam aperte, illum ostendere inimicum se esse fidei, si insequitur. Igitur viderit ad Catholicam communionem reuertit. Quod si poterit causam ibi, Deo propitio, componere: scripti ad Episcopum Nicopolitanum literis, quid vestra promouerit opera, nunciate. Si vero obstinatus fuerit, nos ab iniquitate cessare volumus, secundum literas, quas ad clementissimum imperatorem misimus, apud Principem causam Ecclesiae Nicopolitanae sic agite, ut dicatur: Alysion Episcopus Nicopolitanus satisfecit Ecclesiae Catholicae, susceptus est, & ad communionem reductus: huius successores Ioannes Episcopus & Decem ante oculos habens, & de salute sua cogitans, & praedecessoribus suis bonum exemplum sequens, condemnatus haereticus, vel trausgressoribus ad sedem B. Petri Apostoli misit, & susceptus est: Huius nunc Thessalonicensis Episcopus inhiatur & eum conuertit, contraria huius, quae fecit, exigere. Hinc Pater vester & Orines Orthodoxorum, & vniuersionum vestrorum remoueat, ut ea molesta, ne videatur huiusmodi, propter hoc illum persecutione impati, quia ad communionem sedis Apostolicae rediit, & qui expositi per vos inuitant fieri, aliud incipiam credere, si ipse, tamen vestram viderit hoc dissimulare, hoc negligenter accipere.

Videtur enim nobis expedire, ut literae, quas ad Thessalonicensium in causa Nicopolitana direximus, quo libet ordine prudentia vestra diuersi in loca factae publicari, magnoque in civitate Thessalonicensium: quia hoc factum & a persecutione, errorum potest cessare, & ad ipsius, si se corripit, etiam salutem, hactenus admonitio posterior ad legatos post ipsorum discessum missa. Sed considera pristinum erga sedem Apostolicam reuertentiam exhibitam etiam ab haereticis atque schismaticis, dum ipsius Romae Ecclesiae auctoritas etiam in iudicio haereticis imperatoris iniquitate diminuta impedita ve fuerit, quo minus Apostolicae literae, in consilio Principe, publicentur: non enim id petent, dum ab Imperatore, ut alia, adiunget Hormisda legatos, sed ut ipsi ante liberet, & faciat, ingerit.

Sed quae ista se curant? & quem esse dum missa ab Hormisda legatos est consecrata dicam patiens. Sicuti omnes, quae erant optima pastoris discessum gregem querebant, Hormisda partes compleuit & Anastasius Imperator, qui haereticorum sunt Principum, numeros omnes absoluit. At quoniam ista? Audi ab Anastasio Bibliothecario in rebus gestis Hormisdae totius tragediae summam breuiter perstringente his verbis: Hormisda item secundum missi Elysion Episcopum, & Peregrinum Nysenatem Episcopum, portantes epistolas confortatorias fidei, & contestationes secretas numero decem & novem, & textum libelli. In quo libello voluit asserturi Anastasium Augustum, quia & ipse in haereticis Eurythiana communitauerat. Voluit itaque eos legatos per remunerationem corrumpere: legatos vero sedis Apostolicae nullatenus consenserunt accipere pecuniam, nisi sedis Apostolicae satisfactionem operarentur.

Tunc Imperator repletus furore cecit eos per posternam, & imposuit eos in nauis per Aulosa cura militibus & Magistris & Praefectis nomine Heliodoro & Demetrio, quibus hoc dedit in mandatu

d Hormisda epist. 18. XLIII.

* Apollonius ADMONITIO AD LEGATOS.

PRIVILEGIUM ORIENTALIVM ECCLIAE RVM VN DE MANA RVNT.

XLIV.

XLV.

LITTEAE APOSTOLICAE VBI BELICAE ELIGENTUR.

XLVI.

* confirmatorias

XLVII. * politico sum,

mandatum Imperator Anastasius, ut nullam civitatem ingrederentur. Legati vero apostolica sedis (supra scriptas) epistolas ferre decem & novem per manus monachorum & Orthodoxorum exposuerunt per omnes civitates: quas Episcopi civitatum, qui erant complices Anastasii Augusti, omnes eas epistolas timore pro crimine Constantinopolim direxerunt. Sed & turciciam qui stare videbantur, conseruari sunt pariter Episcopi Dardania, Illyrici, & Epiri, quibus legati reliquerant fidei Catholicæ libellum habentem damnationem Acacii nominis expressam; Tunc, inquam, qui stare videbantur, ob metum titubantes, tanto terrore oborto, penitus corrüere, & quæ acceperunt fidei monumenta præ timore deseruere, inueniti timentes Romanæ communicatores Ecclesiæ: sed quomodo mox iram Dei experti sint, sequenti anno dictum sumus. Adhuc verò his hæc Anastasius Bibliothecarius: Tunc furore repletus Anastasius contra Hormisdam Papam, inter alia Sacra sua hoc scripsit: Nos iubere volumus, non nobis iuberi. hæc mens elata. At extat ipsa Imperatoris epistola ad Hormisdam conscripta, quæ sicut fecerat contra Symmachum Papam suggillat ipsius Hormisdæ nãmiam duriciam: redarguens, quod cum Filius Dei in mundum venisset peccatores saluos facere, & nihil aliud magis & verbis factis ipse Dominus inculcavit, & discipulos suos docuit, quam peccantibus ignoscere, eosque recipere; id ipsum tamen ipse Pape neglegat atque rejiciat. Sed integram hic perbreuem ipsius reddimus epistolam Anastasii, quam Sacram dicunt. est huiusmodi.

Anastasius Augustus Hormisdæ Papa.
 Est magnum aliquid taciturnitas indicatur, tamen necessarium est admirantes Dei misericordiam assidue frequentare sermonem: & quia in unum fidei, quam nos Dominum & Deus Saluator noster Iesus Christus docuit in remissione peccatorum, præcellit, nulli habetur ignotum. Ipse enim per propriam passionem omnia Adam peccata mandavit, & hæc sui negotiatio humilitatis ipsius, ut & profatum & omnes fratres liberare servitute peccati, voluntarie personam servituti suscipere. Nam ut apostolus Paulus docuit nos scribens ad Romanos: Regnavit moyses ab Adam usque ad Moysen, & in eos, qui non peccaverunt: ex quo est in universitate quodammodo accelerata generis dispositione sine mirabilibus, specialia quæque exempla debere suscipere semel tam magna legis visiones, & tam pia bonitate firmate: ut omni doctrina, quam discipulis suis tradidit, in hoc firmamento consistit. Fugavit agritudines, siue multifaria generis passionum: notam peccati propria (sicut dictum est) passione resolutus, & agens, ad implenda similia discipulos suos factus & sermonibus testis erat.

Verum si & sic aliqui nituntur ostendere, certi ex ipsis Apostolis tam piam doctrinam per inobedientiam implere distulunt; ignoramus, ubi magistrum misericordiam Domini ac magni Dei nobis posset occurrere. Nos autem non ea credimus ratione, ut in misericordiam despectemus, quam misericordiam didicerunt: sed per solationem nostram a presentia tempore taciturnitate comprimimus: rationabiliter indicantes illi peccata adhibere bonitatem, quæ rogari solent, eorum acriter resistentes. Injuriari & annulari sustinere possumus, iuberi non possumus. Pata Constantie oboli quinto Idus Iulij, Anastasius Augustus quartum & Agapito Cons. Sed observa, lector, cuiusnam Principis sine consuetudine verba proterva, contumacia plena, ad Romanum Pontificem scripta: iniuriari & annulari sustinere possumus, iuberi non possumus. Non aliter quidem hominis, quam Imperatoris heretici, Pharaonis simillimus, tunc per speciem tantummodo certicem ferream inclinans; cum instantia eum flagella compellerent, dum videt ob hæresim de Irpeterio & vita pariter perlitari: quibus amotis, & Moysen cum Deo obfirmatâ obtinatione contemnat. Sed iusto Dei iudicio evenit, quod nesciens ipse prædixit, nimiam, ut potius miserrime infelix perierit, quam paruerit iuberi Pontifici.

Ita planè semper accidit, ut in sui perniciem sibi malè consulat insana dominandi cupido, quam imprudentes Regnandi nominant rationem, dum iisdem Dei timore posthabito, sic præferunt colere religionem, ut eam captivam ductam cogant prius affectibus inferuire. Habent isti, quem colant atque sequantur, Anastasium Imperatorem, qui altare simulacrat Romano velle parere Pontifici, ut exercitum contra se gladium Vitagliani vitareti

quo intuitu pariter longiores motus necesse voluit Constantinopoli legatos Apostolicæ sedis, ut eorum reverentiam præsentiam populum contineretur: alias enim facile accedere potuisset (quod ante sæpè contigerat) ut rursus populus turbas cerneret, & armis Imperatorem virgeret, licetis præsertim Hormisdæ ad rectam propugnandam fidem commotus. Sed eo cessante metu, qualis fuerit animi, cuiusve cultor fidei, exitus declaravit, dum aduersus Orthodoxos perfectum onem excitat, dumque per pollicem auandat cum militibus ad nauem legatos, eos quanto citius non Constantinopoli tantum, sed ab omni partibus Orientalis Imperij ditione procul expellens; non intelligens vicos, esse in celo Regem Regum, qui Reges in die iræ suæ cõfringat, quique baltheum Regum dissoluat, & præcingat fute renes eorum; dictumque: Sic & Rex hodie est, & cras morietur. quæ cuncta de Regibus ex diuina Scriptura de prompta vindicta imminentes elogia cogit hanc fero Rex lenex & factus experti, qui verâ prudentiâ sibi consulere nescierit in futurum.

At quid post hæc accidit? Simulac enim adita sunt foris, quæ aduersus legatos Apostolicæ sedis Constantinopoli facta sunt: aduersarij omnes fidei Orthodoxæ, veluti abrupto penitus, quo videbantur cõcicere, freno, timore mirum illis soluto, quem ex vnitare Catholicam iam agnoscenda conceperant, palabundi, quo quisque setretur impetu voluntatis, in Orthodoxos inilitant, eorum bona dissipant, profanant Ecclesias, instatque luporum in ouile omnia irumpentium, macant & perdunt. Nam accipe, quid in Syria actum sit: ex quibus cætera, quæ remanent obscura, per noscere valeas. Audi, inquam, quæ nefaria tempus & languinarius ille Seuerus, qui thronum inuasit Antiochenum, quique Acephalorum caput cinerit, & Petrus hereditissimus hereticus Episcopus Apameæ licet impietatis particeps, ita & crudelitatis locutus, perpetrarunt, dum sceleratorum comparatâ manu, in monachos Syriæ Orthodoxos, Ecclesiæ Romanæ communicantes, more prædonum infurgunt, plurimosque occidunt, cæteris vulneratis ac malè habitis; nec illis quidem parcentes, qui ad sacrum altare confugerant. In hos autem monachos potissimum eorumdem hereticorum furor exaruit, quod & ipsi aliquando hereticorum labe polluti, citius respicentes, ex eorum se communicatione distulcerant, Apostolicæque sedi coniunxerant, fidem Catholicam profertentes: Cuius rei gratiâ hostes fidei in eosdem vehementius exacerbati, eundem simul perdendi animo in præexercunt, crebrioribus eis insultibus aggressi; ut que dicentur, manifestè satis declarabunt.

Ex hæc autem prima ipsorum facta grassatione quantum periculum euaserunt, libellum supplicem aduersus eundem grassatorem Seuerum offerunt Imperatori, quo precerent, ut Seuerus ab eo cõcicere liceret, qui remanent, monachos Orthodoxos securos degere in solitudine. Sed qui ad hæc missi sunt Constantinopolim legati duo monachi Sergius atque Ioannes, ab Imperatore sunt absque auditione contumelios affecti atque reiecti. Quamobrem cum iam viderent haud dubie manus Imperatoris esse cum aduersarijs, ob id que ab eis audaciora quotidie se fore expecturos, quid agerent, ignorant, nisi ad Deum, unde sperent auxilium, conuertere oculos, & ipsum precibus interpellare.

Interea verò sed eum, quem norant se in terra habere Extremis, quomuis longè positum, clamant, proximum adesse scientes, & put coherentibus membris compagne Catholicæ vnitatis & charitatis: clamant, inquam, dum ad communem Patrem, ipsum Romanum Pontificem Hormisdam literas dant, quibus eius auxilium postulant, recipi ab eo rogantes, qui eandem eum ipso fidem Catholicam profiteantur, & hereticos omnes, quos ille rejicit, pariter & ipsi rejiciant atque condemnent. Extant ipsæ literæ, quibus quamplurimi subseripserunt Archimandrita abique presbyteris atque diaconis, quorum omnium fides Catholica effulgebat: descriptissimas eas ex eisdem codicibus quam emendatissimè licuit; quibus cuiusmodi titulus legatur inscriptus:

a Zetar inter epist. Hormisd. post ep. 20. XI E. III EPISTOL. ANASTASII AD HORMISDAM PAPAM.

b Rom 5.

XLIX.

ANASTASII IMP. PATRVM DAMNIA TVR. CON SILIYM.

Epist. 109. Tab. 12. Ead. 10. Ead. 4.

LI. PERIAC-TIO AB HERETI-CIS ILLA-TAIN GR THOODO-SOS.

LII. SYRIÆ MONA-CHI A SE-VERO AP-PLICATI ADEVENT MEDITA-TOREM.

LIII.

Exal. inter epist. Hormisd. ante ep. 21.

EXCII-

tot merito pia sollicitudinis & laboris, certe tam delectat in iungere, quæ ad nostri curam constat officij pertinere, ut provincijs tanta longinquitate dissumis & nostram possit exhibere personam, & Patrum regulis adhibere custodiam. Vicos itaque nostras per Beticam, Lusitaniamq; provincias, salvis privilegijs, quæ Metropolitani Episcopus decrevit antiquitas, præsentibus tibi auctoritate committimus. & inferijs de vsu imperitæ potestatis, quomodo sint cuncta tractanda, verbis his admonet: Quoties vniuersa salu posset religionis causa, ad Concilium se cuncti fratres euocant conueniant, & si quos specialia negotij pulsas contentio, iurgia inter eos oborta compepsit, discussa sacri legibus determinando certamina. Quicquid autem illis pro fide & veteribus constitutis vel prouida dispositione præcipies, vel persona nostra auctoritate firmabis, totum ad scientiam nostram instruit & relatione attestacione proueniat, &c. His subijciuntur literæ de pace in ita & vnitatem conciliata cum Ecclesia Orientali, quæ tamen anno sequenti, eum id fieri coartig, scriptæ cognoscuntur.

LXIV. HORMISDÆ LITÆ RE ADE PISCOPOS HISPANIARVM.

Porro sicut duos præfecit Hormisdæ hoc anno Vicarios Hispaniarum Ecclesijs, & ad episcopum singulas dedit literas, ita ad Hispaniarum Episcopos eodem tempore distinctas duas dedisse reperit epistolam magnâ sollicitudine cauens, ne quid in eos illaberetur Orientalis contagij. Monere enim eos omnes in primis voluit, ut cautè agerent in recipiendis Grecis clericis ex Orientis venientibus: etenim Ioannes Episcopus, quid agere deberet de his, consuluerat ipsum Hormisdam, qui recipiendi eos formam præscribit.

LXV. EXIGENDÆ VIDES AB HIS QUI ADMITTENDI SINT COMMUNIONEM.

Laudabilis quidem pristinus ille vsus, ut cum sciretur in aliquibus provincijs commixtos esse inter Catholicos complures hereticos, si quisinde migraret in remotiores Christiani Orbis provincias, nec reciperetur absque Orthodoxæ fidei professione, nec quidem generali, sed quæ instantes hæreses condemnaret. Sic igitur quantumlibet constaret hoc tempore in Oriente quamplurimos viuere Catholicos, quod tamen sciretur Eurythianos in iisdem inualuisse regionibus, iuste postulatam ab Hispaniarum Episcopis fidei Catholicæ tenacissimis, ut à Romano Pontificis forma libelli mitteretur, cui omnes Orientales in Hispanias accedentes subscribere deberent, qui vellent ad communionem admitti.

LXVI.

Sed & illud obseruatione dignum, si quem piorum Occidentalium Christianorum e contra histemporibus proficisci contingeret in Orientem, solum pro viatico sibi sumere veræ fidei documentas præmunireque se antidoto contra icibus serpentium, quos læret sicentes in illis regionibus teneri. Hinc quidem hoc eodem tempore, cum sub Anastasio fides Catholica in Oriente periclitaretur, S. Fulgentio suppeditatum est argumentum scribendi de fide ad Petrum Hierosolymam profecturum, ut ipse libri exordio præferatur his verbis: Epistolam, mi Petre, ita charitatis accipi, in qua significasti, velle Hierosolymam pergere: Et postulas, te literis nostris instrui, quam debeas in illis partibus veræ fidei regulam tenere, ut nullus tibi possit sensu heretica subreperere falsitatem, &c. Porro malè creditum sancti Augustini librum esse, quem constat, testificacione antiquorum omnium, esse Fulgentij.

LXVII. GERUNDÆ CONCILIIVM.

Sed ad Hispanos Tarraconensis provincie Episcopos reuertimur, qui literis Decretis Hormisdæ Pontificis hoc ipso anno, qui numeratur septimus Theodorici Italiae Regis in Hispania regnantis, sub eodem Agapiti Consulatu Gerundæ Tarraconensis provincie ciuitatis Concilium celebrarunt, cui præfuit idem Ioannes Tarraconensis Episcopus, ad quem scripsit Hormisdæ: Non alium hunc quidam ab illo fuisse Ioanne, qui anno superiori præfuit Tarraconensi Concilio, omnes eque consentiant, & ratio persuadet: siquidem omnes ferme, qui numerantur, Episcopi Concilij Gerundensis, iisdem anno superstiti cum Ecclesiarum titulis, quarum erant Episcopi, subscripti habentur inter alios etiam Ioannes ponitur Tarraconensis Antistes primo loco notatus. Extant Concilij huius canones decem ad Ecclesiasticam disciplinam spectantes: quorum ille primo loco ponitur, ut in sacra celebratione Misærum mos ille seruetur, quæ constat ab Ecclesia Tarraconensi seruari. Sancitur etiam duplicem Litaniam

obseruatio nempe Rogationum communium alijs quoque Ecclesijs, & altiarum, quæ mensis Nouembris triduo perduratur, nempe à quinta feria vsque ad sabbati vesperam Missa claudenda. Sunt & alia in eodem statuta Concilio, quæ tu consulas velimus: verò ad alia transiamus.

Quartus hic numeratur annus Palestinae cladis, quæ per quinque annuum afflictata est post exilium viri sanctissimi Eliæ Hierosolymorum Episcopi: condigit enim primo provinciam illi inter alia mala propè quinque annuum siccitate laboratæ, diuturniore quidem, quam illa fuerat sub Elia Propheta, cum annis tribus atque sex mensibus non pluit. At sicut per illam eiusdem Eliæ sanctitas magno opere illustrata est diuinarum operatione virtutum, cum cælestium Regem videret, eiusque pseudoprophetas Deo rebelles dignè puniuit: ita & hæc diuturnior siccitate tum iunioris Eliæ & sanctitas declarata, tum editione miraculorum S. Sabas effulguit, cum non semel, sed iterum suis monachis pluitiam impetrauit. Ita planè Deus omnia ad suorum seruatorum gloriam, & veritatis Catholicæ elucidationem: conuertit terram fructiferam in saluginem à malitia inhabitantium in ea; & prohibuit celo, ne plueret, ut regio illa absque humore ferretur delectetur, oculo desuper celo, redditaque planè æneo super eam, ubi Christus veræ assumptæ atque reuerentæ humanæ naturæ ediderat experimenta, ubi vigeret impietas negans veram permanentem Christi carnem diuinæ naturæ inconfusè & indiuisè, sed distinctè cõiunctam.

Res verò præclaræ à S. Saba in Palestina tunc gestæ exactè narrantur a Cyrillo in Vita eiusdem mirifici Sabæ, qui eas præfens vidit, posterisque quam fidelissimè tradidit: quos hic tibi eiusdem eisdem verbis reddidit summi: quibus adhiæris Dei prouidentiam in tanto totius Ecclesiæ Orientalis naufragio, eum non oblitus sit misereri, sed reliquerit misericordiam suæ quædam impressa vestigia, ubi in terra visus est, & cum hominibus conuersatus est, ut qui hæcenus errauerunt ab vtero, & locuti sunt falsa, reuocari, si vellent, possent ad viam, & in ea ponere gressus suos, securique per certam sacrorum dogmatum veritatem peruenire ad vitam æternam. Age igitur ipsum hæc narrantem Cyrillum audiamus, qui ait.

Sed eo reuertendum est, unde digressi sumus. Et quæ dicta sunt, addenda sunt quæ sequuntur. Appetente iam fine anni quarti, quo aqua penuria & siccitas & alia mala hu cognata Palestina inuasit, accessit ad Sabam monachi seclitica, petentes, ut illi crederent: neque enim se posse amplius maneri, neque resistere ante inopia. Quocirca ille quidem partim adhortatus, ut foris & excessu animo serent, quæ ingrediant, partim autem eos partem admonens persuasit, ut in suo permanerent in Laura: Ad vos enim, inquit, venit Deus misericordia, & vos citò ab eo descendet. Tertio die inquit diuinum accepit quæ promissa fuerant. Repente enim erumpens rebeuens pluuia, eum implens aquarum receptacula: & quod est maxime incredibile, illis solis delapsa est pluuia, qui cogitauerant à Laura recedere. In omnibus autem alijs, quæ circumcirca erant, monasterijs, ne minima quidem gutta descendit.

Hinc factum est, ut monasteriorum, quæ erant circumcirca, præferti ad eum confluerent, desentes & lamentantes: & dicerent: Quid peccauimus, Pater, quod non ad nos quoque per tuas preces aqua descendit, qui aquæ laboramus siccitate, & valde desideramus benignitatem & refrigerationem? Ille autem paucis verbis eos liberauit à magna illa animi afflictione, sic dicens: Nunc quidem misit Deus benedictionem ad eos, qui egent maxime: sed neque vos diu desisset; neque vos aqua deficiet, donec dederit pluuiam super terram. Iam verò, in sabbato Dominicae dedicationis, & cum aqua penuria diutius produceretur, omnis aeterni fontis propemodum deficeret, & nos in se quidem parum seruaret aqua vestigium, sed multi idem misere perierunt: Ioannes Antistes Hierosolymus annus valde suspectam habens multitudinem (soler enim, cum labor auerit propria alicuius rei necessitate, seditionem protinus agitare, & aliorum facultatibus parare sedibus) omnes partes obibat, loca locum mutans, & puteos fodiens, humidiora loca profectens, & fossas perscrutans, & a nullo abstinent quod ei occurreret: sed hoc nihil proficiebat. Omnis itaque spe abiecta, sedebat de cætero maestus, & apud se desens communem vrbis calamitatem.

Cum is ergo ita esset affectus, & communem casum, suum

6 Concil. Gerundens. cap. 2. 4.

LXVIII

3. Reg. 17. Lucæ 4.

LXIX.

4. Cyril. in Vita S. Sabæ, apud Sur. du. 1. Decemb. LXX.

LXXI.

LXXII.

lucum esse duceret: quid am ex eius amicitia summus nominis, volens esse participes sollicitudinis, & quo ad eius fieri posset, illius consolari gratitudinem: quoniam alium invenire non poterat mali solutio- nem, accedat ad eum, narrans de pluvia, qua eruperat, & de divinis illis signis, que facta fuerant Sabæ precibus & consulat, vt eum ad se accersat, & vehementer roget, vt hanc eis adiuverit calamitatem, & cessare faciat plagam, que tam graviter infligitur. Ille autem p̄sua- sus, cum eum accersisset, & ad eum pedes prociidisset, omnes adhibuit preces, vt sanctas manus ad Deum tolleret, quas ipse, sicut respicere, & eius misericordia visceribus in mentem revocaret, & esset, vt qui est bonus, eos benigne aspiceret, & eis reconciliaretur, & solueret calami- tatem fecitatis, qua eos opprimebat.

LXXIII

Cum is autem discesset, & rem suam vivere superare diceret, Episcopus non cessat obsecrare, & genua pressare, & humiliter preciter miteret modum supplicationis. Quod enim ad deprimendum & deiciendum animum est calamitate vehementius, & maxime ea, qua tam multos & tamdiu affligebat? Nesciens deinceps quid ageret miserum Sabæ, se concludit in domum, iubens illos quoque simul preces fundere. Deinde ille quidem inrens, & vacabat orationi, & pro eis fundebat preces. Tertius iam dies precesterat, & circa primam noctis vigiliam repente conuertuntur nubes, & ex orientate nuntiato aere in profundam caliginem, vehementer erumpens pluvia replet quidem aqua fontes, torrentibus autem sua reddit fluctus, & vniuersam simul civitatem ad vno animo & vno ore gratias Deo agendum excitat. Et hec quidem sic hoc (vt diximus) anno quarto im- mense caliditas succedit. Ceterum eundem autorem superius narratæ meminit ipsam penuriam in sequentem vsque annum perdurasse, nempe ad annum quintum propa- gaciam: nam non ante terra imbre infusa arari, & foleptum semen multiplicato fenore reddere valuit: vt plane contingerit anno sequenti simul cum more impij Analo- sij omnia immixta mala consumi, & fugata vnde cum fide Catholica cuncta bona, vnde cum sancta religione integre restaurari. Ad res igitur anni sequentis, quo diuitijs con- ticecens diuina iusticia in impijs clamans erupit, iam tran- seamus.

IESV CHRISTI Annus 518.

HORMISDÆ PAP. ANASTAS. IMP. 18. Annus 5. THEODOR. REG. 16.

I.

QVINGENTESIMVS duodeuigesimus Domini annus, Magi, atque Florentij Consulatu, magnis planè, ac florentissimis, memorabilibusque illuxit Ecclesiæ: quo qua- sita diu frustra, in casum vocata frequentius pax exul, tan- dem redijt postliminio, fugata penitus pugnae discordia & pernicaci remore schismate, atque hæresi partitici ob- pressa, cum Oriens simul cum Occidente in vnam eandem- que fidem Catholicæ communionis glutino compa- ginatur, & qui erant longè, facti sunt propè in sanguine Christi: ipse enim (secundum Apostolum) pax nostra, fecit vtraque vnum medium parietem maceræ soluens, im- micitias euacuans, vt duos condat in semitiplo in vnum. Quomodo autem tam grandis hoc anno Ecclesiæ a Deo consecrata sit dona, dicemus ordine temporis.

Eph. 2.

II.

Cum (vt dictum est) anno superiorij legatio à monachis Syriæ de prævis, nefandis que factis hæreticorum Romam petalaria esset, ac terram, horridamque tragædam Arch- episcopatuum viginti quinque consignant literis & lachry- mis irrogaram legati auribus piorum inuehissent, nagnum maerorem Orthodoxis omnibus incurrerunt magis autem omnium Patri de totius populi salute sollicito, Hormisdæ, inquam, qui & inlita capitis membris exulceratis compati- entis, vulneribus, que valuit, momenta consolacibus ad- hibuit, & salubris ligacula admonitionis admouit, scribens literas, quas postea Quinta Synodus œcumenica venera- ta, suo optavit recitari conspectui. Reddemus nos eas, quas triplicis editionis nobis seruauit antiquitas, quarum due Latine conscriptæ extant, tertia iisdem Latina, sed ex Græco translata: quæ licet sunt mendis nonnihil corrolæ,

magis tamen integras sententijs atque sententijs, si no- verbis verè germanas ex Græco Latinitati pristina reddi- tas Synodalia Acta conseruant: ex quibus eas hic descri- bemus, vt quod desiderari videtur in alijs, ex alijs supplicat- tur. Est autem eiusmodi præfata eisdem inscriptio.

Hormisdæ Episcopus presbyterii, diaconibus, Archimandritu Secunde Syriæ existentibus, & reliquis Orthodoxis in quocunque Orientali climata degentibus, & in Apostolica sedis communionem permanentibus, ita titulus. Sed cur, in quibus, cum solum acceperit (vt dictum est) à Syriæ secundæ monachis literas, non ad eos duntaxat reddat eas, sed omnibus Orientalibus Orthodoxis scribat? Quod scilicet etiam ab eis tantum de paratis hæreticis in Catholicos malis literas idem Pontifex accepisset, sciret tamen, certis nuncijs & in reli- quis Orientis prouincijs Orthodoxos hujus familia ab hære- ticijs esse percellos. Vt igitur quos vna eadem que perfectio afflixisset, eadem consolatio delimitet, non ad Syriæ tantum monacho, sed ad omnes Catholicos Orientales, eam dedit epistolam, quam publicam parentemque vbi- que locorum esse voluit ad consolationem pioram, per- ditorum verò hæreticorum in debilem ignominiam, ipsa autem epistola sic se habet ex actis Quintæ Synodi hic accurate descripta.

Leti litteris vestris dilectionis, per quas inimicorum Dei insipientia demonstrata est, & infidelium furia tristis manifestata facta sunt: qui quoniam spiritu malo viuente, oderunt Dominum, ne pro- bria illius impij persequuntur quantum à nostra cogitatio ne est cogno- scere: Bene dixi Dominum, qui fidelem militum suorum in medio hostium seruauit. Sed rursus Ecclesiarum commotionem, & ser- uorum Dei molestias & lachryas considerans, gemens, secundum Prophetam clamans: Surge Domine indica causam tuam memor esto opprobriorum tuorum: eorum, qua ab insipiente sunt tuta diti: & cetera que sequuntur: & Ne oblitiscarui vocem querentium te: Superbia cornu, qui te oderunt, ascendit semper ad te. Et non sicut oportet nos firmitate fidei seruare, ita non conuenit de iustitia di- uini iudicij dissidere: has ad Dominum preces pro Ecclesiâ fundebat Gummus Antistes vniuersalis Ecclesiæ: & quod- dem p̄fate meruit quod petiit: vti illud dicere cum eod- dem Propheta debuerit: Exaudiuit me in latitudine Dominus. Sed pergit ipse.

Non est hic, fratres, labor Ecclesiæ nouus: tamen dum in ipso hu- militatur, erigitur, & per illa, quibus atteri creditur, damnari v- riantur. Et vsu est Fidelibus Dei, vt per mortem corporum v- tam lucentur animarum. Amittuntur quidem scientia, sed ac- quiruntur æterna: & dum persecutio viam facit probationis, proba- tio causam facit meriti. Stultus & in caritate sine ignorant, quid quos à conuersatione hominum separaret. Et posse putant, eos ad regnum Dei ducunt. Hinc in ipsi periculis gaudia, & ambitus est passionum. Spectat enim agendi suorum, qui magnorum retributor est munerum. Nam qui non frangitur malis, nisi eum ex aduersis præmia consolentur? Spes illa est, qui non sunt in desperationem desierit: siquidem excludit amaritudinem passionum dulci sapere virtutum. Quis enim magis faciat presentia, siens estimare ventura? Quis suspensio vna, æternæ, si que sunt recipienda, con- siderat?

Resistite, carissimi mihi, & inconcussam fidem animi virtute seruantes, perseverantia laudem, in qua est salus & honorum om- nium palma, persequite. Magna quidem sunt, sed que vocamur indigni. Non retardet infirmitas: quoniam qui vocat, retributor fidelis & fortis adiutor est. Non decipiatur spe desideriorum, ne- que voluptatum, neque facilia proponamus. Non delicias facit nobis Dominus noster, non blanda pollicetur: præmia promissit ille, non occi- dit. Non conueniunt laus & pigritia. Qui locus erit remunerationi, si nulla est causa virtutis? Angusta & porta, sed regna diffusa, paucis aditus, sed probati. Non hoc sanctorum prima verba, quos docuit: Persequuntur & in synagoga sua flagellabunt vos: Per patientiam (scriptum est) possideamus animas nostras: et quando dolerimus ipsi per impatientiam amissi: primus Dominus noster & patientia ipsius magister crucem ascendit, suos informaturus exemplo, quos- rat adiungere auxilio.

Ipsæ inter virtutes & labores tenet lancem stans contra vene- nasantentum, & secundam persecutionis huius illi æterni Imperij dat coronas. Resoluit qualis Machabæorum exitus, qua laudatio rola- rantibus, quæ vixit historia laudæos profecta est, quali ludas & illa

III.

Quinta Synod. Hormisdæ. 517. 21.

IV.

Psal. 73

V.

ditatur

VI.

Matt. 7. Malt. 10

VII.

1. Machab. 7. illa